

The secret prince

Eerste druk, juli 2012
© 2012 Arron Geurink

Nicole Jansen

ISBN: 978-90-484-2471-9
NUR: 285

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Arron Geurink

The secret Prince

Hoofdstuk 1. Verandering?

Regen, regen, regen. De hele dag al. Niet te geloven. Waarom woon ik nou in Nederland? Ik heb mijn ouders al zo vaak gezegd dat ik hier weg wil. Gewoon naar een warmer land. Kan me niet schelen waar heen precies, als we hier maar weg zijn. Ik haat kou, ik haat regen en ik haat Nederland. Mila is het met me eens, ze gaat met ons mee. Als we ooit gaan.

Wie Mila is? Mila Meeuwzen is mijn beste vriendin. Al vanaf de kleuterschool. Ze woont met haar ouders in een grote, vrijstaande villa, waar ik ontzettend jaloers op ben. Haar ouders zijn ontzettend rijk, maar bijna niemand weet dat. Wat interesseert hen dat ook. Alle leerlingen van de klassen waar we ooit in hebben gezeten waren aardig, maar daar bleef het bij. We zijn nooit met hen om gegaan en het enige wat we van hen wisten, was hun naam.

Wij leven in ons eigen wereldje, met zijn tweeën. Zolang we elkaar kennen, is dat al zo. Wij zijn anders dan anderen, en weten dat. Wij maken altijd samen huiswerk, en delen elkaars geheimen. Best friends for life, noemen we dat.

“Valerie! Hé! Pssst!” Ik draaide me om en zag Mila een prop naar me gooien. Gooien ja. Vanuit de andere kant van het biologielokaal. Na ontzettend veel protest had meneer Weesp ons uit elkaar gezet. We kletsten teveel. Nou ja zeg.

Pok. De prop viel voor me op tafel.

“Mila! Ga je maar even melden bij mevrouw Ludger!” bulderde plotseling de stem van Weesp door de klas. Mila grinnikte, stond op en verliet het lokaal. Ik stopte de prop nu snel in mijn tas, bang dat Weesp hem zou vinden. Weesp keek me nu vragend aan, maar toen ik verder ging met mijn opdracht, draaide hij zich weer terug naar het bord. Ik pakte nu de prop uit mijn tas en vouwde hem open. Toen ik het las, schoot ik zachtjes in de lach. Er stond een heel verhaal over dat Mila de lessen van meneer Weesp tegenwoordig zo slaapverwekkend en saai vond zonder mij.

Ik schrok toen het blaadje plotseling uit mijn hand gegrist werd. Weesp! Schoot me direct te binnen. Ik voelde hoe mijn hart harder ging bonzen. Maar het was Weesp niet. Het was Michael. Hij zat voor me, samen met Lars. Het waren de aardigste jongens van de klas. Michael begon te lachen. Ik stond op en griste het blaadje uit zijn handen.

“Afblijven, pestkop!” siste ik grinnikend. Weesp keek me nu bijna dreigend aan, met zijn jampotglazen bril, maar het interesseerde me niet.

“Sorry meneer, hij pakte mijn eh... kladblaadje af.”

Weesp keek nu even naar Michael, maar negeerde het verder.

Het tweede uur hadden we wiskunde van mevrouw Vis. Dat betekende dat we voor het eerst vandaag in groepjes mochten zitten, samen met Lars en Michael.

“Gaan jullie mee roken?” het was Michael die het vroeg. Ik keek hem even verbaasd aan, maar draaide me daarna naar Mila, die knikte.

“Goed, maar wij roken...” Mila schopte me onder tafel tegen mijn scheenbeen.

“Nog maar net,” mompelde ik erachteraan. Michael lachte.

“Geen probleem, ik leer het je wel.”

“Niet zeggen dat je nog nooit gerookt hebt! Weet je hoe schattig hij is!” siste Mila me in mijn oor, net voordat de bel ging en iedereen op stond. We liepen samen met Michael en Lars naar buiten. Het was de laatste dag van de vijfde schoolweek. Mila en ik waren voor het eerst sinds onze middelbare schooltijd snel met iemand bevriend geraakt. Michael en Lars dus in dit geval. Normaal, in onze eerste drie middelbare schooljaren, waren we of laat, of helemaal niet met onze klas opgetrokken.

Toen Michael me een sigaret aanbood, aarzelde ik even. Mila gaf me een por. Michael zag het.

“Het hoeft niet hoor, als je niet wilt. Even goede vrienden.” Mila zuchtte terwijl ze een trekje van haar eigen sigaret nam. Ze bleek het lekker te vinden, wat ik me totaal niet voor kon stellen. Ik negeerde haar.

“Ik, eh, heb het nog nooit geprobeerd en ik weet niet of...” Michael knikte.

“Al goed,” zei hij, terwijl hij nu zelf de sigaret aanstak.

Ik stond erbij en keek naar hem. Toen hij naar me lachte zag ik dat hij kuiltjes in zijn wangen had, wat schattig!

“En gaan jullie wel eens uit?” Ik keek even naar Mila omdat ik niet wist wat ik moest antwoorden.

“Ja, natuurlijk. Redelijk vaak,” loog ze, zoals ik al gedacht had.

“The City?” Mila knikte, maar ik had werkelijk geen idee waar dat was.

“Zaterdag ook?”

Mila keek me niet eens aan toen ze zei: “Zeker. Jullie ook?” Lars beantwoorde haar vraag met een knik. “Ik wel,” hij keek even naar Michael die ook knikte.

“Gaan we met zijn vieren?” tetterde Mila vrolijk. Michael en Lars lachten.

“Goed,” zeiden ze tegelijk.

“Hij is leeeuuuk!” zuchtte Mila toen we na de pauze weer naar de les liepen.

“Wie?”

“Lars!” Ik leek me opgelucht te voelen toen ze dat zei.

“Ik dacht dat je Michael schattig vond?” Mila knikte.

“Voor jou ja. Hij past wel bij jou.” Ze grinnikte toen ik haar lachend een duwtje gaf.

“Hoe laat gaan we morgen?” Mila en ik waren voor Michael en Lars gaan zitten en Mila draaide zich om toen ze dat vroeg.

“Half elf bij de ingang?” Lars keek op van zijn schrift. Mila knikte.

“Goed, ik heb er zin in!” Ze glimlachte en Lars glimlachte terug. Er leek meer tussen hen te spelen dan dat ik eigenlijk dacht.

Wat was ik blij dat mijn ouders het goed vonden dat we uitgingen. Waarschijnlijk dachten zij alleen maar dat Mila en ik nu vrienden kregen, en een beetje los kwamen uit ons afgelegen, eigen wereldje. En misschien hadden ze zelfs wel gelijk. Misschien betekende ons examenjaar eindelijk verandering.

“Dadelijk komen ze helemaal niet. Wedden? Ze komen gewoon niet. Dan laten ze ons hier staan.”

“Mila, hou op! Zo zijn ze niet!” Mila leunde tegen de muur en haalde telkens haar hand door haar haren. Af en toe gluurde ze de disco in. De beveiliging keek ons achterdochtig aan.

“En ze lachen ons gewoon uit maandag. Ik weet het zeker!”

Ik zette een stap naar voren en keek Mila doordringend aan.

“Ze komen wél!” siste ik. Vlak daarna volgde Michael’s stem: “Hé, Valerie! Mila!” Ik draaide me om en zag Michael en Lars aan komen lopen.

“Staan jullie er al lang?” het was Lars die het vroeg en Mila die bijna direct antwoord gaf.

“Nee hoor,” zei ze snel. Lars lachte. We liepen naar binnen, hingen onze jassen op en liepen nu de disco in. Het was gelukkig nog niet druk. We haalden wat te drinken en gingen in de hoek van de disco staan. De jongens waren al aan het bier, terwijl wij nog rustig cola dronken.

Mila dronk af en toe voorzichtig een slok mee van Lars, en ik kon goed merken dat ze al snel lossier werd.

“Ga je mee naar buiten?” Michael keek me vragend aan en fluisterde daarna in mijn oor: “Dan laten we hen even alleen.” Ik grinnikte en knikte toen.

Buiten waren maar een paar rokers en wat mensen die voor de ingang stonden te wachten.

Michael wist precies waar hij heen wilde want hij liep regelrecht naar de picknicktafel, die in de hoek van het terrein stond. We gingen zitten en hij stak een sigaret aan.

“Mag ik er ook een?” Michael keek me even verbaasd aan, maar knikte toen.

“Natuurlijk.” Hij gaf me een sigaret en een aansteker. Hij bleef me aankijken toen ik de sigaret aanstak en er zonder te hoesten een trekje van nam. Eigenlijk was het nog helemaal niet zo vies. Het was best lekker!

Hoofdstuk 2. Avond

Michael deed langer over zijn sigaret dan ik.

“En?” vroeg hij toen ik mijn sigaret weg gooide.

“Hoe vond je het?” Ik lachte om zijn vraag.

“Best lekker.”

“Ik zei het je!” Hij lachte nu ook. Hij nam nog een trekje maar trapte toen zijn sigaret ook uit.

Het bleef even stil, toen we elkaar aankeken en plotseling gebeurde het. Hij boog zich naar me toe en zoende me. Er leek iets in me te knappen, want plotseling vlogen er honderden vlinders door mijn buik.

Het voelde geweldig om eindelijk aandacht van een jongen te hebben. En dan van Michael! Ik zweefde op een roze wolk, hoog boven de aarde.

“Valerie! Ik moet je iets vertellen!” Voordat ik het besepte had Mila me vast gegrepen en meegesleurd richting de bar.

“Ik heb gezoend!” siste ze. Ik grijnsde.

“Ik ook!” siste ik terug. Ze bleef even stilstaan en keek me verbaasd aan. Wij waren vrienden van elkaar, en zij ook. Mila schoot in de lach en ik lachte met haar mee.

“Kom, we halen even wat te drinken.” Mila trok me mee naar de bar en bestelde vier bier. Ze gaf er twee aan mij en samen liepen we terug naar de jongens. Ze keken ons beiden aan, waardoor we zenuwachtig in de lach schoten. Mila gaf een bier aan Lars, en ik aan Michael.

“Dank u wel, prinses,” zei hij. Ik glimlachte blozend, wat hij gelukkig niet kon zien.

Michael bracht me naar huis die avond. Of ja, hij deed er een poging tot. Omdat hij toch echt wel te veel gedronken had, kostte het hem moeite om nog recht te fietsen. Hij vertelde me van alles, maar ik kon er niets van maken. Het was maar goed dat ik niet veel alcohol had gedronken, anders was ik helemaal niet thuis gekomen.

Mijn moeder was nog wakker toen wij thuis kwamen en het leek haar beter om hem gewoon bij ons thuis in bed te stoppen. Ze schoof de matras op mijn kamer en maakte het bed klaar. Michael lalde dat zijn ouders toch niet thuis waren en het dus niet uitmaakte waar hij de nacht doorbracht. Zo gauw hij onder de dekens lag, sliep hij volgens mij al.

Het was half twee, de volgende dag, toen Michael eindelijk wakker werd. Ik had mijn laptop op schoot en was op msn met Mila uitgebreid over die nacht aan het praten.

“Hé! Wat doe jij hier?” vroeg hij verbaasd. Ik schoot in de lach. Hij keek om zich heen en lachte toen ook.

“Oh. Wat doe ik hier?”

“Heb je hoofdpijn?” vroeg ik hem grinnikend.

Hij leek even na te denken, en haalde toen zijn schouders op.

“Een beetje. Hoezo? Was het zo erg?” Ik klapte mijn laptop dicht en lachte.

“Ja, behoorlijk.” Hij lachte beschamend.

“Sorry, ik heb je avond toch niet verpest hè?” Ik schudde heftig mijn hoofd.

“Nee, helemaal niet. Het was juist geweldig gisteravond.” Hij lachte.

“Gelukkig dan maar.”

We ontbeten en liepen daarna samen naar het parkje. Het was eigenlijk geen park, het leek er niet eens op, maar zo noemden wij het. Er stond een rij bomen en twee bankjes. Het leek bijna alsof Michael vergeten was wat er de vorige avond allemaal gebeurd was. Hij begon er niet over en we hadden het alleen over de klas. Hij vroeg me wat ik van de klas vond, en we roddelden een beetje over een aantal klasgenoten.

We gingen op het bankje zitten en toen ik hem vroeg over de vorige avond, keek hij me verbaasd aan.

“Wat is er gebeurd dan?” Ik hoopte dat hij een grapje maakte, maar dat deed hij niet. Ik voelde bijna letterlijk alle vlinders in mijn buik dood neervallen.

“Laat maar,” zuchtte ik, en stond op.

“Valerie, vertel het. Wat is er gebeurd gisteravond?” Hij stond nu ook op en kwam voor me staan.

“Eerst een sigaret.”

“Sinds wanneer rook jij?” vroeg hij verbaasd.

Voor ik het echt beseftte haalde mijn hand uit en sloeg hem vol tegen zijn wang. Hij keek me geschrokken aan.

“Eikel.”

“Valerie! Wat is er?” Ik liep woedend weg, maar hij greep me bij mijn arm. Ik wilde hem van me afslaan, maar hij bracht me in verarring door me te zoenen. Nu stond ik voor een wel heel moeilijke keuze: stoppen of doorgaan?

Ik besloot het laatste te doen: doorgaan.

Ik wist niet precies of het de goede keuze was, maar ik wilde hem niet opgeven. Nu in elk geval nog niet.

“Wát is er nou gebeurd gisteren?” We waren weer op het bankje gaan zitten.

“Sorry, dat ik je sloeg net,” zei ik zuchtend.

“Niet erg, allang vergeven,” antwoordde hij lachend.

“Ik dacht dat je deed alsof. Dat je het nog wel gewoon wist.” Hij lachte kort.

“Ik rook sinds gisteren, en ben er nu ook wel aan toe.” Hij glimlachte en gaf me een sigaret met aansteker. Ik stak hem aan en nam een trekje.

“Ik dacht dat we wat hadden gisteravond. Iets speciaals. Zo leek het.” Hij keek me verbaasd aan.

“Nu niet meer dan?” Ik haalde mijn schouders op.

“Dat ligt aan jou.”

“Als je diep nadenkt, weet je wat mijn antwoord is.” Ik schudde mijn hoofd.

“Ik wil dat je het zegt.”

“Ik ga het je niet zeggen, ik ga het je vragen.” Ik keek hem even niet-begrijpend aan. Hij lachte.

“Lieve Valerie, wil je verkering met me?” Ik schoot zenuwachtig in de lach, maar knikte toen.

Ik was benieuwd wat Mila ervan zou zeggen, en hoe het tussen haar en Lars ging.

Ze begroette me vrolijk toen ik haar op de kruising opwachttte.

“Ik moet je iets vertellen, Mila!” riep ik enthousiast toen ze dichtbij me was.

Ze keek me even verbaasd aan, maar vroeg toen wat er aan de hand was.

“Hij heeft me verkering gevraagd.” Mila’s mond zakte een klein eindje open.

“Wat heb je gezegd?” zei ze zonder emoties glimlachend

“Ja,” fluisterde ik zacht, alsof ik wilde dat niemand het hoorde.

“En hoe zit het met jou en Lars?” veranderde ik van onderwerp.

Mila giechelde, maar gaf geen antwoord. Had ik het hoogstwaarschijnlijk toch goed gehad, dat er meer tussen hen speelde dan ik dacht.

De dag ging snel voorbij. We waren om kwart over twee uit, en besloten met zijn vieren even naar het dorp te gaan. Michael kocht twee pakjes sigaretten en gaf er één aan mij. Mila keek jaloers toe, maar grijnsde breed toen Lars haar ook een pakje in handen drukte. We brachten de rest van de middag in het dorp door, en het was erg gezellig. We aten wat bij de cafetaria, hingen wat rond en bezochten wat winkels. We slenterden, al rokend en zwijmelend, door de straten.

Toen Michael en ik even samen een van de winkels in gingen, om Mila en Lars, zonder dat zij het doorhadden, wat privacy te geven, deed Lars datgene waar wij al op hoopten. Hij vroeg Mila verkering.